

My Baby

‘Bij ons is geen concert hetzelfde’

tekst Inger van der Ree foto rechts Frouke ten Velden

‘D’ eerste keer dat we ooit optraden was in een tipi, op het Magneetfestival in 2012. We waren benieuwd hoe mensen op onze muziek zouden reageren,’ vertelt zangeres Cato van Dijk. ‘Binnen een minuut stond iedereen te dansen.’

Na dat optreden ging het snel met de Amsterdamse band My Baby, die naast Cato van Dijk bestaat uit haar broer Joost van Dijk (drums) en Daniel de Vries (gitaar). Japan, Nieuw-Zeeland, Engeland: overal waar ze spelen, gaat het dak eraf. Als kroon op een succesvol jaar staan ze deze maand in de grote zaal van Paradiso.

Na een debuut dat in 2013 lovend werd ontvangen verscheen dit jaar jullie tweede album *Shamanaid*. Wat betekent die titel?

Joost: ‘Het is een zelfverzonnen woord. Als Daniel en ik aan het jammen zijn, gaat Cato vaak op een gegeven moment meezingen. Dan hebben we nog geen tekst maar zingt ze klanken en niet-bestaande woorden.’

Cato: ‘Bij het schrijven van het nummer *Seeing Red* hoorde Daniel mij iets zingen dat klonk als ‘Shamanaid’. Het inspireerde ons meteen.’

Daniel: ‘Het deed me denken aan het nonfictieboek van Tom Wolfe, *The Electric Kool-Aid Acid Test*. Daarin wordt beschreven hoe de Merry Pranksters, een rebelse groep jongeren, samen met schrijver Ken Kesey in een bus door Amerika trokken. Dat was zo eind jaren vijftig, begin jaren zestig. Op hun feestjes deelden ze acid uit, opgelost in flesjes Kool-Aid-limonade – daarnaar verwijst voor mij de ‘aid’ in ‘Shamanaid’. ‘Shaman’: omdat een sjamaan ook middelen en rituelen gebruikt om mensen in trance te krijgen. Maar het is een zelfverzonnen woord, dus het is multi-interpretabel.’

Is jullie muziek ook een middel om jullie publiek in trance te krijgen?

Daniel: ‘Goede muziek heeft voor ons een magische, psychedelische en spirituele kracht. Als iemand dat bij onze muziek ervaart, dan is ons doel bereikt.’

Joost: ‘Het is het mooiste compliment dat iemand na afloop van een concert kan maken.’

Dat klinkt als iets wat iedere muzikant of kunstenaar wel zou willen veroorzaken. Hoe breng je mensen in zo’n trance?

Cato: ‘Veel van onze live-muziek heeft een groove die heel lang doorgaat. Meestal duren onze nummers minstens een minuut of twaalf, waardoor je als luisteraar sneller in een bepaald ritme raakt. Een concert van My Baby is daarom ook niet voor iedereen geschikt, denk ik. Bij ons is geen concert ooit hetzelfde. Ieder publiek, iedere plek heeft een andere uitwerking op ons. Het blijft iets eenmaligs wat moeilijk te voorspellen is.’

Daniel: ‘Onze liveshow heeft soms meer weg van een ritueel, dan van een concert. We proberen echt een eenheid te creëren tussen ons en het publiek. Als je puur naar een concert gaat om een live uitvoering van onze cd te horen, ben je niet aan het juiste adres.’

Joost: ‘Maar tot nu toe heeft nog nooit iemand zijn geld teruggevraagd, haha.’

Menig recensent heeft al geprobeerd jullie in een muzikaal holkje te stoppen, tot dusver zonder resultaat.

Cato: ‘We worden door heel veel verschillende stijlen beïnvloed. Ierse folk, Indiase sitarmuziek en seventies funk, maar bijvoorbeeld ook door Arabische grooves en vooroorlogse blues. Het voelt daarom niet terecht een kant te kiezen. Het is ook zo moeilijk en eendimensionaal onze muziek in een paar woorden te vangen.’

Joost: ‘Laatst bedachten we *tribal blues*, toch? *Tribal* omdat dat verwijst naar de groove van oeroude stammen en *blues* omdat die stijl ons sterk beïnvloed heeft. Een soort oerblues dus.’

Daniel: ‘Ik ben het daar niet mee eens.’

Joost: ‘Nee? Zeg jij dan eens wat je favoriete kortste woord voor onze muziek is?’

Daniel: ‘Ik weet het niet.’

Joost: ‘Haha, nou ik vind die verwarring die ontstaat wel prima. Ik ben altijd meer geïnteresseerd geweest in bands die iets nieuws ontdekken en niet zo snel te duiden zijn. Die vind ik interessanter dan een retegode rapper of een vette blues- of skaband.’

Jullie bandnaam klinkt een stuk lieflijker dan de rauwe muziek die jullie maken.

Joost: ‘Die naam hebben we een keer midden in de nacht bedacht. Het onweerde keihard en wij zaten in onze studio naar platen te luisteren. Ineens beseften we dat er zo ontzettend veel goede nummers bestaan met

‘De eerste keer dat we ooit optraden stond iedereen binnen tien minuten te dansen.’

‘My Baby is een muze’

MY BABY

- bestaat uit Cato van Dijk (1988), Joost van Dijk (1983) en Daniel de Vries (1981).
- debuteerde met het album *My Baby Loves Voodoo*. Het tweede album *Shamanaid* volgde maart 2015.
- trad afgelopen jaar bijna iedere dag op, o.a. in Japan, Engeland, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten.
- speelde al samen met Seasick Steve, Henny Vrienten en Larry Graham. 'Een enorme eer.'
- komt voort uit The Souldiers, een band waarin nog een Van Dijk speelde: zus Sofie. Verder hadden Cato en Joost naast hun muzikale vader ook een muzikale oom: Maarten van Roozendaal.

tribal blues

My Baby
Paradiso
23 december
mybabywasthere.com

'JE MOEST TOCH WAT ZONDER KABELTELEVISIE.'

de woorden "my baby" erin.

Cato begint te zingen: 'Too busy thinking about my baby. Ain't got time for nothing else.'

Daniel: "My baby" is ook een soort muze, een figuur.

Hoe ziet die figuur eruit?

Daniel: 'Ik schrijf verhalen over My Baby, die staan op de achterkant van de plaat. Het is een meisje uit de jaren zeventig. In haar dromen kijkt ze in een glazen bol en wordt dan een sierlijke *flapper girl* uit de jaren twintig. Het uitgangspunt van een droom waarin alles kan gebeuren vinden wij heel inspirerend.'

Cato en Joost zijn geboren in het oude vissersdorpje Marken, net boven Amsterdam. Hoe is het om daar op te groeien?

Cato: 'Het is een soort vriendelijke mini-maatschappij. Iedereen heeft er altijd zijn deuren open. Als kind beseft je niet dat je opgroeit op een van de mooiste plekken van Nederland. Als ik er nu nog weleens kom, beseft ik eigenlijk pas hoe mooi, en hoe raar het er is. Het is een klein sprookjesland. We woonden er natuurlijk best geïsoleerd, in de winter was er niks te beleven. We hadden niet eens kabeltelevisie. Ik herinner me dat ik een keer samen met Joost over de dijk fietste en Johnny Depp voorbij dreef in een bootje, haha. Ik was toen veertien, dus dat was nogal een ervaring.'

Daniel: 'Ik vind Marken een magische plek. Toen we samen in andere bands speelden, reden we een keer 's nacht na een optreden in Amsterdam over een lange dijk terug naar Marken om onze instrumenten en versterkers op te bergen in de studio van de vader van Joost en Cato. Dat was een heel bijzonder moment. In het pikdonker over een in mist gehulde dijk scheuren naar een plek die voor Cato en Joost terug in de tijd lag. Een plek uit hun jeugd. Door alle mist leek het even of we over het water reden.'

Broer en zus samen in één band. Nooit gedoe?

Joost: 'Nooit ruzie, over niks. Harmonie ten top.'

Cato: 'Ik bespeur enige ironie, haha. Samen muziek maken is ons met de paplepel ingegoten, we weten niet anders. Op muzikaal gebied hebben we wel echt dezelfde ideeën, visie en smaak.'

Joost: 'Iemand vroeg laatst of Cato het niet raar vindt om heel sexy op het podium te staan als ik erbij ben.'

Cato: 'Haha! Daar heb ik echt nog nooit over nagedacht.'

Joost: 'Op zich een terechte vraag. Tegenwoordig staat

iedere vrouwelijke artiest in een onderbroek en een topje op het podium.'

Cato: 'En dat zou dan niet kunnen met jou erbij? Dat beslis ik zelf wel.'

Als kind speelden jullie samen met jullie vader Paul en nog twee zussen in de Van Dijk Band. Heeft jullie vader een grote rol gespeeld in jullie succes?

Joost: 'Dat denk ik wel. Onze vader had een kleine oefenuimte in de kelder gebouwd waar we uren hebben doorgebracht.'

Cato: 'Je moest toch wat in de winter, zonder kabeltelevisie.'

Joost: 'Hij was autodidact in heel veel muziekinstrumenten en leerde ons van alles. We waren met vier kinderen thuis, ikzelf en drie zussen. We zongen van kleins af aan harmonieën. Hij vertelt ook altijd dat toen mijn moeder in verwachting van mij was, hij expres veel op haar buik heeft getrommeld.'

Hij nam jullie ook mee naar Indonesië, om jullie kennis te laten maken met Molukse muziek en cultuur.

Cato: 'Dat was geweldig. We leerden er de Indonesische cultuur en Molukse folkmuziek kennen. Op jonge leeftijd werden we getriggerd die muziek op onze eigen manier te spelen, en dat is erg leerzaam. Dat is zeker iets wat we gebruiken in de manier waarop we nu met muziek omgaan. Met My Baby maken we ons heel veel verschillende muziekstijlen eigen. Uiteindelijk heeft die reis naar Indonesië ook geresulteerd in één Moluks nummer op deze plaat: *Pangajjo*.'

Joost: 'Dat nummer is een soort sprookje waarin twee roeiers van eiland naar eiland varen en uiteindelijk op het laatste eiland herenigd worden met hun vrienden en familie.'

Cato: 'Dan komen we toch weer terug bij Marken hè, dat is ook een eiland. En Daniel woonde ook zijn hele leven op een eiland: Nieuw-Zeeland. We zijn echte eilandkinderen.'

Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?

Daniel: 'Joost en ik leerden elkaar kennen via onze gemeenschappelijke gitaarleraar, Frank Sutherland. Ik ben geboren in Amsterdam, maar opgegroeid op het Zuidereiland van Nieuw-Zeeland. Nadat ik een tijd als straatmuzikant over de wereld had gezwoven, keerde ik in 2001 terug naar Amsterdam. Frank heeft mij en Joost een keer samen bij hem thuis uitgenodigd en toen

hebben we de hele middag zitten jammen. Er ontstond meteen een vorm van magie, een soort "musical understanding".'

Joost: 'Tussen het jammen door zaten we uren naar platen te luisteren. Naar vooroorlopse blues bijvoorbeeld. Frank heeft een enorme platenkast. Hij liet ons de hoer van tevoren niet zien, zodat we zonder aannames naar de muziek zouden luisteren. Daardoor ontwikkelde ik heel sterk een eigen smaak. Je leert je af te vragen wat je goed vindt en waarom, zonder te weten wat andere mensen ervan vinden. Op een gegeven moment gingen we ook met Frank jammen, in onze repetitieruimte in Marken, en dan deed Cato vaak mee.'

Inmiddels treden jullie overal ter wereld op. Zijn jullie nog weleens in Amsterdam?

Daniel: 'Nog maar weinig, eigenlijk alleen om te slapen. Het is een hele tijd geleden dat ik met een gitaar in het Vondelpark heb gezeten. Maar ik voel me hier altijd weer thuis als ik terugkom. Ook al is het een stad waar je best wel snel in de massa verdrinkt.'

Cato: 'Ik vind Amsterdam een fijne stad, met plekken vol herinneringen.'

Joost: 'Zoals Maloe Melo bijvoorbeeld, de geweldige *last standing* bluestent van de stad. Daar hebben wij in het begin van My Baby aardig wat avondjes op het podium doorgebracht.'

Op 23 december staan jullie in de grote zaal van Paradiso. Dat is snel gegaan. Hoe voelt dat?

Joost: 'Ja, wat is snel? Als je meedoet aan *The Voice of Holland* gaat het sneller.'

Cato: 'Het is natuurlijk helemaal te gek dat je binnen drie jaar je eigen show in Paradiso hebt. Dat is iets waar een Nederlandse artiest van droomt, soms vergeten we daar bij stil te staan. Paradiso is de meest legendarische popzaal van Amsterdam, ik heb daar in mijn leven zo veel bijzondere concerten meegemaakt. Het is te gek dat wij nu kunnen proberen zo'n ervaring te creëren voor andere mensen.'

Wat kunnen we van de show verwachten?

Daniel: 'Iets met een papegaaï.'

Joost: 'Het wordt exclusief en theateraal, een soort ritueel. We willen ook gaan werken met kleurprojecties en geuren.'

Cato: 'Het zou kunnen dat we een zelfgebruwen Shamanaid serveren, om mensen een beetje te helpen in trance te raken.'

Wat zijn de leukste start-ups in Amsterdam?

Random Records

tekst Inger van der Ree

WIE

Luuk Ballhaus (23), Falco Wienberg (21) en Josanne Marsveld (23) van Random Records. Ze ontmoetten elkaar in februari 2015 tijdens de minor Entrepreneurship aan de Universiteit van Amsterdam.

WAT

Voor achttien euro stuurt Random Records maandelijks een pakketje met daarin drie exclusieve tweedehands platen. Er zijn drie categorieën: soul/jazz, rock/pop en surprise. Het is ook mogelijk om eenmalig een pakket te bestellen of er eentje cadeau te doen.

HOE WERKT HET

Marsveld, Ballhaus en Wienberg kopen oude bulkpartijen op, bijvoorbeeld van iemands zolder', en zoeken ze uit in de slaapkamer van Ballhaus. 'We kijken of er geen krassen op zitten. Een gouden vondst was laatst bijvoorbeeld een oude *Sticky Fingers* van The Rolling Stones.'

WIE EN WAAR

Momenteel zijn de platenpakketten behalve via de website ook te koop in het koffietentje *Black Gold* op de Korte Koningstraat. 'We hebben een kantoor gehand in Amstelveen, maar dat was te duur.' In de kamer van Ballhaus zijn inmiddels zo'n tweeduizend platen opgeslagen.

BIERVILTJESMOMENT

In maart 2015 gingen Marsveld, Ballhaus en Wienberg op een bootcamp-waakend van de minor Entrepreneurship. 'Na een tweede kopje

koffie besloten we dat we onze gemeenschappelijke passie voor oude muziek wilden vertalen in een bedrijfsplan. Er bestonden al start-ups die nieuwe lp's verkopen. Wij vonden het leuker met tweedehands platen te werken, want de charme van een lp is juist dat je geschiedenis in handen hebt.'

FASE

Zo'n vijftig mensen hebben een abonnement bij Random Records. De afgelopen maand hebben zeventig mensen een eenmalig pakket besteld. Ook zijn er pakketten gekocht in Duitsland en Frankrijk. 'En Adrien Taret, een Canadese vriend van ons, is Random Records aan het uitrollen in Montreal.'

FINANCIERING

'Via de start-up-contest Let's Get Started hebben we vijfduizend euro in de vorm van coaching van organisatieadviesbureau Accenture gewonnen. Verder financieren we alles zelf en spelen we quitte.'

OVER VIJF JAAR

'Bieden we ook platenspelers aan, en hebben we een vestiging in Amerika.' Wienberg loopt momenteel stage in San Francisco, en werkt ook daar hard aan hun bedrijf. 'Verder verdienen we dan geld met Random Records. Dat moet haalbaar zijn als je ziet hoe snel we ons dit half jaar ontwikkeld hebben!'

